

Becsy András

Arany

Megborzong bronzzá ért bőröd, mitől
Ruhád a pántját válladról ledobja,
A dió még őszinte-zöld, likőr
Ágyaként ázik mindenét feloldva,

Vizét árnyékban hűti a vödör,
Virágja hullt aranyeső a ponyva,
Kávénk illatával kikönyököl
Az ablakon a teraszra a konyha.

Arany temet mindent, s mint a homok,
Aranypor fojt le, fogunk közt ropog,
Itt ragadtunk, az arany nyár kolonca.

Aranyidő. Aranyrámába rakd,
Se briliáns, se jáspis vagy smaragd,
Éj-bordó méreggé érett a bodza.

Légió

Teknős alakzat a cseréptető,
Bórák, Misztrálok betöréseit
Veri csak egyre vissza, az árkok
Víztükrén csikk, flakonba gyűrt papír,

Terepszín álcaként borostyán és
Vadszőlő kúszik a falakra fel,
Most még nyújtóznak a pásztorkutyák,
De már szorgos a méhraj. Készülnek.

BECSY ANDRÁS (1973) költő, Szegeden él. Verseskötete: *Franciakrémés* (Kortárs Kiadó, 2010).

Átfolyt felettünk tegnap a Nílus,
Beszélük itt-ott, mintha krokodilt
Láttak volna partra szállni éjjel,

Ezerfullánkú négy fenyőm alatt
Meddő a föld - légióm mindenképp
A nagy folyónál majd feloszlatom.

